

[Arne Melchior]

Arne Melchior (CD):

Da folketingsmødet sluttede i foråret i fjor, fløj der amoriner rundt her på Christiansborg. Statsministeren udsendte små lapper med kærlighedserklæringer til forskellige side, og der var da også godt fremmøde i kabinettet. Efterhånden blev kredsen jo snævret noget ind, og man flyttede ud på Marienborg. Der var ligesom ikke plads til så mange, som der var plads til, mens forhandlingerne foregik herinde. Og så blev da en enkelt udvalgt til virkelig at komme på prøvetur med socialdemokratiet. Der gik vist en måneds tid med udveksling af gode ord, er jeg sikker på, på Marienborg. Fremtidens historikere vil få en opgave i at finde ud af, hvad man egentlig talte om dér. Jeg håber sandelig, at der er ført dagbog, måske poesibog eller sådan noget, således at opgaven med klarlæggelse af dette kan blive gjort lettere.

For os andre er det til denne dag en gåde, hvad der blev talt om. Måske læste de digte for hinanden. Jeg har i en samling af ny litteratur, redigeret af Esther og Tage Hansen og Poul Billeskov Jansen, udgivet i år, fundet et digt af venstres husdigter, fru Mette Madson, der i al sin enkelhed lyder sådan:

»Jeg elsker at tro
at min sjæl er
en bankboks hvor store og skønne værdier
vil komme til syne
for den
der går rundt med
den rigtige nøgle
men måske er jeg bare en sparebøsse
tilgængelig
for enhver der gider
ryste en femøre ud.«

Måske var det sådan noget, man læste eller sang for hinanden, og desværre er det jo nok digtets andet alternativ, sparebøssen, som dårligt nok havde en femøre, der blev det aktuelle. I hvert fald gjorde de to, der var rykket ud på Marienborg, vel ikke det, som jeg går ud fra at moderne par gør nutildags, før de beslutter sig til at slå pjalterne sammen. I modsætning til, hvad der nok havde været tilfældet i tidligere århundreder og generationer, plejer man at planlægge, hvad det er, man vil sammen. Og man ved i dag, at kærligheden alene kan ikke bære årtier igennem, der må også lidt realiteter til. Og derfor

drøfter man: hvor skal vi bo og til hvad pris? Hvordan skal vi indrette vort bo? Hvad bliver det økonomiske grundlag for vort fællesskab? Skal vi have børn, hvor mange og hvornår? – og sådan noget. Det plejer man at tale om.

Men det har der tydeligvis ikke været mulighed for i den måned mellem S og V på Marienborg. De må snarere have fulgt den recept, som jeg i dag kan læse i aviserne at den aldrende svenske biskop Ingvar Ström har givet. Han siger ordret:

»Forelskede mennesker bør flytte sammen og lære hinanden at kende, før de gifter sig.«

Og det gjorde man så. Man havde ikke kunnet få talt sig sammen, så flyttede man sammen. Og da man præsenterede sig for den undrende familie, var der i hvert fald ikke nogen meddelelse om, hvad det var, man agtede at basere fællesskabet på. Jo, der var 20 punkter, der var kun ét konkret tal i dem, og det var noget med 6½ mia kr. Men så sagde man: ja men vi er lige flyttet sammen, vent nu, til folketinget åbner om en måneds tid – det var altså i fjor – så skal I nok få nærmere besked! Så kom åbningstalen, og da havde man ikke talt sig nærmere endnu, men så håbede man altså, at det skulle komme ved finanslovens vedtagelse eller senere. Det kom ikke. Denne letsindige flytten sammen lagde jo i virkeligheden grunden til, at det aldrig blev til ægteskab, men kun et liv på polsk en overgang.

Hr. Hjortnæs siger i dag, at firkløveret skjuler, at de er indbyrdes uenige. Ja, man må jo have lov til at sige, at det lykkedes da S og V at danne regering, skønt de var indbyrdes uenige. Det var sandelig ikke ordspøget »lige børn leger bedst«, der her blev bekræftet, det var noget om, at kontrasterne mødes.

Det så vi i CD gerne. Vi havde allerede i 1974 leget Kirsten Gifttekniv. Jeg har endda personlig været med til at rejse mig op flere gange og stemme for bunden opsparing, få måneder efter at jeg var kommet ind i dette ting, og det var bestemt ikke det, jeg havde ladet mig vælge for. Men vi gjorde det – og det kan man efterlæse i Folketingstidende for januar og februar 1974 – for at bringe S og V sammen for første gang i danmarkshistorien. Vi bragte et virkelig stort offer for, at noget sådant skulle lykkes, og vi var ikke helt fri for at være en kende stolte, da de så selv